

Toespraak van Boaz Salomon tijdens de Nationale Holocaust Herdenking, 28 januari 2024

Mijn naam is Boaz Salomon. Ik ben jaar oud. Ik vertel hier het verhaal van mijn overgrootmoeder, Reneé Wolf- Pinto. Zij heeft de Holocaust overleefd en is hier aanwezig.

..... Ik was 8 jaar en mijn zusje Jetty 9 jaar oud toen de oorlog uitbrak.

In 1942 ontvingen wij een oproep ons te melden voor deportatie. We moesten onderduiken.

Mijn ouders vonden, samen met andere Joodse burgers, een onderduikadres in een pension in Den Haag.

Hier werden zij verraden en door de politie weggevoerd naar Westerbork.

Vandaar werden allen op transport gezet naar de vernietigingskampen.

Ook mijn vader heeft het niet gered. Hij is vergast in Sobibor.

Mijn moeder heeft op wonderbaarlijke wijze kunnen ontsnappen uit het pension.

Zij vroeg een NSB'ers of zij naar het toilet mocht, voordat ze op transport gingen. Dit werd toegestaan. Zo wist zij te vluchten, door het raampje van het toilet.

Voor mijn zusje en mij begon een zwerftocht, van het ene naar het andere adres in Nederland.

Soms konden we een paar dagen blijven, soms maar één nacht. Met regelmaat gingen we met honger naar bed, maar het aller belangrijkste was, dat we elkaar hadden.

Ik herinner me de angstige momenten, elke dag weer. Altijd bang dat we zouden worden verraden.

Van tante Stien en oom Kees in Amsterdam gingen we naar Oisterwijk.

Wij zouden daar bij een bakker verblijven op het platteland. Dit ging niet helemaal goed, want juist deze bakker had diezelfde nacht een Duitser in het water geduwd.

SS'ers deden een inval en ondervroegen ook ons. Wij zeiden dat onze ouders dood waren, want dat was wat wij geleerd hadden te zeggen. We werden overgebracht naar een Katholiek weeshuis, in Den Bosch en vandaar heeft het verzet ons weer naar tante Stien en oom Kees gebracht.

Dit ging goed tot januari 1945, de hongerwinter.

Tante Stien en oom Kees konden niet langer voor ons zorgen.

Op zoek naar eten, liepen we naar de Koepok Inrichting, aan de Plantage Muidergracht in Amsterdam. Deze mensen heetten Henk en Tony Kaizer. Zij hebben heel veel mensen in de oorlog geholpen.

We kwamen voor eten, maar wonder boven wonder vonden we daar mijn moeder, oma en tante. Wat een hereniging!

We hebben daar enorme angsten doorstaan. De Koepok Inrichting stond namelijk tegenover een Duitse kazerne. Verschillende malen hebben we, net zoals Anne Frank, moeten schuilen achter de kast op zolder.

Voor voedsel waren we afhankelijk van anderen, het eten in Amsterdam was op. We aten soms bruine bonen, witte bonen of tulpenbollen.

Op 5 mei 1945 kwamen de bevrijders! Eindelijk mocht ik mijn eigen naam, Pinto, weer gebruiken.

Ik heb 3 prachtige kinderen gekregen, 6 kleinkinderen en een elftal achterkleinkinderen.

Ik ben ontzettend blij dat ik in vrijheid kan leven. Ik wens ook hen vrijheid toe.

Een leven waarin zij niet bang hoeven te zijn.

